

നമുക്കു തോൽപിക്കാനുള്ളത് പിശാചിനെയാണ്!

എം. എം. അക്ബർ

സത്യമതപ്രബോധനം തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതിനായി രണ്ടുതരം വിമർശനങ്ങൾ ഉന്നയിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. ഒന്ന് ആശയപരമായ വിമർശനമാണ്. ആദർശാധിഷ്ഠിത വിമർശനങ്ങൾക്കു നേരെ ഇസ്‌ലാം ഒരിക്കലും പുറംതിരിഞ്ഞുനിന്നിട്ടില്ല. ആശയത്തെ ആശയംകൊണ്ടു നേരിടുന്നതാണ് ഇസ്‌ലാമിന്റെ ശൈലി.ആദർശ വിമർശനങ്ങളെ കായികമായി തകർക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് മുസ്‌ലിംകൾ ചെയ്യാറുള്ളതെന്ന മീഡിയയുടെ വിലയിരുത്തലിൽ യാതൊരു കഴമ്പുമില്ല. ഈ വിലയിരുത്തലിന് ഉപോൽബലകമായ തെളിവുകളൊന്നും പ്രമാണങ്ങളിൽനിന്നോ സത്യസന്ധമായ ചരിത്ര പഠനങ്ങളിൽനിന്നോ ഉദ്ധരിക്കാൻ ഇവർക്കൊന്നും കഴിയുന്നില്ലെന്നതാണ് വാസ്തവം. ഇസ്‌ലാമികാദർശം പ്രോജക്ടലവും അപ്രമാദിതവും അജയ്യവുമാണ്. പ്രസ്തുത ആദർശത്തെ തകർക്കുവാൻ എത്രതന്നെ ബുദ്ധിരാക്ഷസന്മാർ ഒന്നിച്ചുകൂടി പ്രവർത്തിച്ചാലും സാധ്യമാവുകയില്ല. ദൈവദത്തമായ ആദർശത്തെ മനുഷ്യധിഷണയുപയോഗിച്ച് തകർക്കാനാകുമെന്നു കരുതുന്നത് എന്തുമാത്രം വലിയ മൗഢ്യമാണ്! കോടിക്കണക്കിനു ബുദ്ധിജീവികൾ ഒന്നിച്ചുതിയാലും കെട്ടുപോകാത്ത ദിവ്യപ്രകാശത്തെക്കുറിച്ച് ബോധ്യമുള്ളവർക്ക് വിമർശകരോട് സഹതാപം മാത്രമേ തോന്നൂ. ഈ ദിവ്യപ്രകാശത്തെക്കുറിച്ച് പടച്ചതമ്പുരാൻ നൽകുന്ന വാഗ്ദാനം അവരുടെ വിശ്വാസത്തെ ദുഃഖിപ്പിക്കുകയും മറുപടി പരതി പ്രമാണങ്ങളിലൂടെ മാത്രം ചരിച്ച് കൃത്യവും വസ്തുനിഷ്ഠവുമായ വിശദീകരണം നൽകാൻ അവരെ പ്രാപ്തരാക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുക. അല്ലാഹു നൽകുന്ന വാഗ്ദാനം ശ്രദ്ധേയമാണ്

“അവരുടെ വായകൊണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രകാശം കെടുത്തിക്കളയാമെന്ന് അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അല്ലാഹു വാക്കട്ടെ തന്റെ പ്രകാശം പൂർണ്ണമാക്കാതെ സമ്മതിക്കയില്ല; സത്യനിഷേധികൾക്ക് അനിഷ്ടകരമായാലും”(വി.ഖുർആൻ 9:32).

ആശയപരമായ വിമർശനങ്ങൾ പരാജയപ്പെടുമ്പോൾ വ്യക്ത്യാധിഷ്ഠിത വിമർശനങ്ങളിലേക്ക് ശ്രദ്ധ തിരിക്കുകയാണ് തർക്കശാസ്ത്രത്തിൽ പടുകുളയ വിമർശകന്മാർ ചെയ്യുക. പ്രവാചകന്മാരുടെ കാലം മുതൽ തന്നെ ആരും ഭിച്ഛതാണ് ഈ വിമർശനരീതി. മാന്യതയോ സംസ്കാരമോ ഇല്ലാത്ത (?) ഒരുപറ്റം ‘താഴ്ന്നവർ’ മാത്രമാണ് നൂഹ് നബി(അ)ക്കുചുറ്റും കൂടിയവരെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനെതിരെയുള്ള വിമർശനങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടത്. “അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനതയിൽനിന്ന് അവിശ്വസിച്ചവരായ പ്രമാണിമാർ പറഞ്ഞു: ഞങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള ഒരു മനുഷ്യനായിട്ടുമാത്രമേ നിന്നെ ഞങ്ങൾ കാണുന്നുള്ളൂ. ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും നിസ്സാരന്മാരായിട്ടുള്ളവർ പ്രഥമ വീക്ഷണത്തിൽ (ശരിയായിട്ടു ചിന്തിക്കാതെ) നിന്നെ പിന്തുടർന്നതായിട്ടു മാത്രമാണ് ഞങ്ങൾ കാണുന്നത്”(11:27).

അന്തിമ പ്രവാചകന്റെ ആദർശപ്രബോധന ദൗത്യത്തിനുമുമ്പിൽ പിടിച്ചുനിൽക്കാനാവാത്ത മക്കാമുശ്‌രിക്കുകൾ അദ്ദേഹം ഭ്രാന്തനും മാറണക്കാരനും കവിയും ജ്യോത്സ്യനുമെല്ലാം ആണെന്ന വിമർശനങ്ങൾ മാറിമാറി പ്രയോഗിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

“സത്യനിഷേധികൾ പറഞ്ഞു: ഇവൻ കള്ളവാദിയായ ഒരു ജാലവിദ്യക്കാരനാകുന്നു” (38:4).

“അല്ല; അവനൊരു കവിയാണ്” (21:5).
മുഹമ്മദ് നബി(സ)ക്കു ശേഷവും പ്രബോധകർ ഇതേരൂപത്തിൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആദർശത്തെ തമസ്കരിക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ പരാജയപ്പെടുമ്പോൾ ആദർശം സമർപ്പിക്കുന്ന കൈകളുടെ വൈകല്യത്തെ പെരുപ്പി

ചൂകാട്ടിക്കൊണ്ട് അതിനെ കൊച്ചാക്കുവാനാണ് പിശാച് തന്റെ കൂട്ടാളികൾക്ക് ബോധനം നൽകുക. ആദർശ പ്രബോധനത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുടെ സമയവും ഊർജ്ജവും മറ്റു തലങ്ങളിലേക്ക് തിരിച്ചുവിടുകയും അങ്ങനെ പരമാവധി ഇരുട്ട് നിലനിർത്തുകയുമാണ് പിശാച് ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുതകുന്ന വിധത്തിലായിക്കൂടാ ഇത്തരം വിഷയങ്ങളിൽ ഒരാളുടെ പ്രതികരണം. പിശാചിനെ പരാജയപ്പെടുത്തുകയും അവന്റെ കൈപ്പിടിയിൽനിന്ന് മനുഷ്യരെ മോചിപ്പിച്ച് ദിവ്യസ്വർഗത്തിന്റെ പാതയിലേക്ക് ആനയിക്കുകയുമാണ് നമ്മുടെ ലക്ഷ്യമെന്ന വസ്തുത ഒരു പ്രബോധകനും മറന്നുകൂടാത്തതാണ്.

ഇവിടെ നമ്മുടെ സജീവമായ ശ്രദ്ധയ്ക്ക് പാത്രമാവേണ്ട ചില അടിസ്ഥാന പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്. ഈ കാര്യങ്ങൾ നാം ശ്രദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ ശപിക്കപ്പെട്ട പിശാചിന്റെ കൈയിൽ നമ്മളെല്ലാം പെട്ടുപോകും.

ഒന്നാമതായി, അല്ലാഹുവിന്റെ മതം പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന അവസരം അവന്റെ പ്രത്യേകമായ അനുഗ്രഹമാണെന്ന ബോധം നമുക്കുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ ബോധമില്ലാതാകുമ്പോഴാണ് പ്രബോധന പ്രവർത്തനങ്ങൾ നാം ചെയ്യുന്ന വളരെ വലിയ ഒരു സേവനമാണെന്നും നമ്മളില്ലെങ്കിൽ ഈ സേവനം നിലനിൽക്കുകയില്ലെന്നും മുളള വിചാരമുണ്ടാവുന്നത്. ഈ വിചാരം അഹങ്കാരത്തിലേക്കും അഹങ്കാരം നരകത്തിലേക്കും നയിക്കുമെന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ദൈവികമതത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ് അല്ലാഹു ഏറ്റെടുത്ത കാര്യമാണ്. അതിന് ഒരു കൂട്ടരെയല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു കൂട്ടരെ അല്ലാഹു കൊണ്ടുവരികതന്നെ ചെയ്യും. സർവശക്തൻ പഠിപ്പിച്ച ദൈവിക പാതയെലോകത്തിന് പരിചയപ്പെടുത്തുകയെന്ന ദൗത്യം പ്രവാചകന്മാരെല്ലാം നിർവഹിച്ചതാണ്. ദൈവദൂതന്മാരുടെ പിൻഗാമികളാവാൻ കഴിയുകയെന്നത് ഒരു മഹാഭാഗ്യമാണ്. ഈ ഭാഗ്യത്തിന് നമ്മെ തെരഞ്ഞെടുത്ത അല്ലാഹു വിനോദമുള്ള കൃതജ്ഞതയാണ് ഓരോ പ്രബോധകനും ഒന്നാമതായി ഉണ്ടാവേണ്ടത്. അപ്പോൾ, നാം ചെയ്യുന്നത് അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗത്തിലുള്ള ഒരു വലിയ സേവനമാണെന്ന അഹങ്കാരം നമ്മുടെ മനസ്സുകളിൽനിന്ന് നിഷ്കാസിതമാവും.

അല്ലാഹുവിന്റെ മതത്തിന് നാം ജനങ്ങളെ ക്ഷണിക്കുമ്പോൾ നാം ആ മതപ്രകാരം ജീവിക്കുന്നവരാണോയെന്ന് സ്വയം വിലയിരുത്താൻ നമുക്കെല്ലാം കഴിയണം. വിശ്വാസങ്ങളും കർമ്മങ്ങളും സ്വഭാവരീതികളും ദിനചര്യകളും വേഷഭൂഷാദികളുമെല്ലാം ഇസ്ലാമികമാക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയണം. എവിടെയെങ്കിലും തിരുത്തലുകളാവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ തിരുത്തുവാൻ നാം സദാ സന്നദ്ധരാവണം. നമ്മുടെ മനസ്സും ശരീരവും വിമലമായിരിക്കുവാൻ ഓരോ നിമിഷവും നാം ശ്രദ്ധിക്കണം. ആത്മപരിശോധന ഒരു ജീവിത ചര്യയാവണം. ഞാൻ പൂർണ്ണ മുസ്ലിമാണെന്നു പറയുവാൻ നമുക്കു കഴിയണം. പ്രബോധകരെക്കുറിച്ച് അല്ലാഹു പറഞ്ഞത് ഇവിടെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്: “അല്ലാഹുവിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയും സൽകർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുകയും ‘തീർച്ചയായും ഞാൻ മുസ്ലിംകളുടെ കൂട്ടത്തിലാകുന്നു’ എന്ന് പറയുകയും ചെയ്തവനെക്കാൾ വിശിഷ്ടമായ വാക്കു പറയുന്ന മറ്റാരുണ്ട്?” (41: 33).

സ്വയം തിരുത്തുന്നവനേ മറ്റുള്ളവരെ തിരുത്താൻ കഴിയൂ. പ്രബോധകർക്കിടയിൽ വിമർശനത്തിന്റെ സംസ്കാരം വളർത്തിയെടുക്കുവാൻ നമുക്ക് കഴിയണം. തെറ്റുകൾ സ്വയം തിരുത്തുവാനും സഹപ്രവർത്തകന്റെ തെറ്റുകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് തിരുത്തുവാനും നാം സന്നദ്ധരാകണം. ഒരു സുഹൃത്തിൽ ഇസ്ലാമികമല്ലാത്ത സ്വാഭാവരീതികളോ മറ്റോ ഉണ്ടെങ്കിൽ അയാളുടെ അഭിമാനത്തിന് ക്ഷതം വരുത്താത്ത രീതിയിൽ, എന്നാൽ കണിശവും നിഷ്കൃഷ്ടവുമായി തിരുത്തുവാൻ നമുക്ക് കഴിയുമ്പോൾ പ്രബോധകർ തമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധവും കാര്യവും ഗുണകാംക്ഷയുമെല്ലാം പതിൻമടങ്ങ് വർദ്ധിക്കുന്നതു കാണാൻ നമുക്ക് ഭാഗ്യമുണ്ടാകും.

നമ്മുടെ സഹോദരനെക്കുറിച്ച് അപകീർത്തികരമായ എന്തെങ്കിലും കേട്ടാൽ അതിന്റെ പ്രാരകരായിത്തീരാൻ പ്രബോധകർ ഒരിക്കലും മെനക്കെട്ടുകൂടാ. ആരെക്കുറിച്ചെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും കേട്ടാൽ അയാളെ വിളിച്ച് അന്വേഷിക്കുവാനും തിരുത്തേണ്ടതുണ്ടെങ്കിൽ തിരുത്തുവാനുമാണ് നാം സന്നദ്ധരാവേണ്ടത്. ആദർശപരമായ അബദ്ധങ്ങളാണ് അയാളിലുള്ളതെങ്കിൽ, അത് തിരുത്തുവാൻ അയാൾ തയാറല്ലെങ്കിൽ, മറ്റുള്ളവരെ പ്രസ്തുത വ്യതിയാനത്തെക്കുറിച്ച് ബോധവൽക്കരിക്കണമെന്ന് ശരിയാണ്. എന്നാൽ വ്യക്തിപരമായ വിമർശനങ്ങളും ആരോപണങ്ങളും നമ്മുടെ നന്മയുടെ തുലാസിനല്ല കനമുണ്ടാക്കുകയെന്ന് തിരിച്ചറിയുവാൻ നമുക്കാവണം. പ്രബോധകർ തമ്മിൽ നിലനിൽക്കേണ്ട ഏറ്റവും വലിയ ഗുണകാംക്ഷയാണിത്. ഇത് നിലനിന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ പിശാച് നമ്മുടെ മനസ്സുകളെ തമ്മിൽ ഭിന്നിപ്പിക്കും. വമ്പിച്ച വിടവുകൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയായിരിക്കും ഇതിന്റെഫലം. നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെല്ലാം വ്യഥാവിലായിപ്പോകും. പിശാചിന്റെ കൃതന്ത്രങ്ങളിൽനിന്ന് അല്ലാഹു നമ്മെ രക്ഷിക്കട്ടെ (ആമീൻ).